

Прекрасної музики прагне душа,  
Без неї лілеєю спраглою в'яне.  
Пролийсь, як вино з чарівного ковша,  
Як зливи стозвучної срібло жадане,  
Що раптом на зсохлу долину лине  
І збудить від спраги і млості мене!

О ні, не спиняйся, хай швидше моя  
Минається млость, бо терпіти несила;  
Нехай відпускає проклята змія,  
Що в серце турбота щоденна вселила!  
Ця злива рясна, як всевладна весна,  
І серце, і мозок проймає до дна.

Як подих фіалки, що в'яне в траві  
Де-небудь край озера срібного в пущі,  
Де полудень палить пелюстки живі,  
Куди не заходять тумани живущі,  
І гине фіалка, віддавши свій пах  
Вітрам, що гуляють, легенькі, в лугах;

Як той, хто з чудесного келиха п'є  
Шумний, булькотливий, розіскрений трунок,  
Кому чарівниця могутня дає,  
Як заклик до втіх, дорогий поцілунок...

Переклад Василя Мисика